

Column 'Je gat met vuisten slaan' door Toon van der Aa uitzending 12 september

Je hebt van die kinderen, die in hun vakantie en vrije tijd zeuren dat ze zich vervelen. Ze dreinen dan “mamaaa, ik weet niet wat ik moet doeoeoen”. Zo'n kind was ik ook, en mijn moeder reageerde steevast met het prachtige advies: “Ga dan je gat met vuisten slaan.” Ik weet niet waar die uitdrukking vandaan kwam, misschien iets regionaals, ze kwam uit Arnhem, maar ik zie er haar ook voor aan om het eigenhandig uit haar duim te zuigen. Soms probeerde ik haar advies op te volgen maar dat bood onvoldoende afleiding..

Toch had moeder mijn tekst misschien beter kunnen analyséren, in plaats van op de psychoanalyse van twintig jaar later te wachten. Die tekst “ik weet niet wat ik moet doen” hoeft namelijk niet op leeghoofdigheid te wijzen, maar kan betekenen dat je hoofdje stikvol mogelijkheden zit waaruit je niet kunt kiezen. En zulks was bij mij gewis het geval.

Ik was een gretig bezoeker van de bibliotheek, en op mijn kamertje lagen her en der eigen en geleende boeken. Daarnaast ging ik vaak fietsen, bijvoorbeeld naar het natuurgebiedje 'De Klôthôl'. Ik plukte bramen aan de slootkant, bezocht het plaatselijke zwembad, en hielp mijn moeder in het huishouden – aan dat laatste heb ik onder andere de vaardigheid overgehouden om een stiftknoop aan te zetten, o zo! En natuurlijk leer je vroeg of laat masturberen. Genoeg te doen dus, maarr... in welke volgorde in hemelsnaam?! Ik kon maar niet kiezen tussen alles wat het leven te bieden heeft. Jaja, ik ben vrijgezel.

Tegenwoordig komen bramen uit een potje en moet je verder fietsen voor een natuurgebied, maar al het overige genoemde is nog beschikbaar, en daar is via het heilige scherm een stortvloed aan andere mogelijkheden bij gekomen. Allemaal nauwelijks te behappen, en een keuze maken tussen dat alles is helemáál ondoenlijk. We horen dan ook voortdurend over keuzestress, burn-out en moderne neuroses. Maar kinderen zullen blijven zeggen dat ze zich vervelen.

Een bijzondere vorm van verveling is voor mij het 'voltooide leven'. Je bent oud en hebt je ding wel gedaan, je hebt genoeg meegemaakt, je bent min of meer levensmoe. Er is nu een overbodig wetsontwerp ingediend om in dit geval euthanasie mogelijk te maken. Want tot nu toe kan dat alleen bij langdurig en ondraaglijk lijden, en niet bij hardnekkige verveling. Héla wacht even, de frustratie daarover wordt vanzelf langdurig en ondraaglijk. Je kunt weliswaar je dokter niet bij elk slaapverwekkend poepescheetje de stekker eruit laten trekken maar je slaat gewoon de hand aan jezelf of wacht rustig tot de bestaande wet van toepassing wordt.

Alleen, hoe haal je het in je hóófd om je leven ooit voltooid te noemen?! Er is elke dag zoveel nieuws en er liggen zoveel krantenartikelen, nieuwe boeken en tv-documentaires te wachten.

Er valt ook nog zoveel te doen in het vrijwilligerswerk, zoveel lichte of zware mantelzorg te verrichten, zoveel Derde Wereld te helpen met een donatie of petitie. Als je daar ondraaglijke stress van krijgt heb je een punt voor zelfmoord of euthanasie. Maar als je er alleen maar verveeld op reageert dan ben je een verwende decadente ouwe knar. Voltooid leven, ga toch heen... Maar ga eerst je gat met vuisten slaan.